

Arrest

nr. 76 500 van 5 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 30 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 2 oktober 2009 een asielaanvraag in. Tweede verzoekster kwam op 10 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 13 juli 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 11 oktober 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. U bent op 22 juli 2008 officieel gehuwd met D.(...) L.(...) (O.V. 6.460.821) na ongeveer een jaar traditioneel gehuwd te zijn. U heeft drie kinderen. T.(...) I.(...) (O.V. 6.460.821) en M.(...) zijn bij u in België. T.(...) M.(...) verblijft in Ingoesjetië. Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van een ontploffing op 9 mei 2008 in Rostov-na-Don, Rusland, waar u sinds 2006 studeerde. Bij deze ontploffing kwamen twee Tsjetsjeense vrienden van u om, A.(...) U.(...) en G.(...) C.(...). Officieel werd gezegd dat deze ontploffing een gasontploffing was. De volgende morgen echter werd u opgeroepen door de FSB, de Russische veiligheidsdienst, en de UBOB, dienst ter bestrijding van georganiseerde misdaad, om te verschijnen bij uw rector en werd u ondervraagd. Diezelfde avond vond er eveneens een huiszoeking bij uw thuis plaats en werden u en uw vrouw verzocht om mee te komen ter ondervraging. Tijdens deze ondervraging stelden ze u vragen met betrekking tot de explosie en uw eventuele betrokkenheid hierbij. Ook kreeg u een oproepingsbrief om zich op 12 mei 2008 aan te melden voor een ondervraging in de hoedanigheid van getuige. U werd dan, samen met andere jongens, mishandeld en gedwongen een bekentenis te ondertekenen die stelde dat u de bom had meegenomen. Tegen de avond werd u vrijgelaten zonder het document ondertekend te hebben. Tenslotte werd u voor een derde maal meegenomen, na een inval bij uw thuis op 21 mei 2008, net zoals enkele van uw vrienden. Opnieuw werden u dezelfde vragen gesteld en werd u gedwongen het papier te tekenen. Enkele uren later werd u terug vrijgelaten. Omwille van uw problemen werd u ontslagen aan de universiteit van Rostov en besloot u uw studies verder te zetten in uw geboortedorp Malgobek, Ingoesjetië. De dag na uw aankomst in Malgobek, in juni 2008, werden u en uw vrouw door de MVD, het ministerie van binnenlandse zaken, ondervraagd maar jullie mochten al snel weer beschikken. Echter, op 7 juli 2008 werd u wederom meegenomen naar de MVD en werd u op 15 juli 2008 terug vrijgelaten. Tot 1 november 2008 waren er geen incidenten meer. Op die datum echter, vielen 's morgens vroeg militairen uw huis binnen en mishandelden u tot u het bewustzijn verloor. U werd naar het ziekenhuis gebracht en verbleef daar tot 12 november 2008 omwille van uw verwondingen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis verbleef u bij uw broer en zus in Moskou en keerde vervolgens terug naar Rostov waar u uw vrouw vervoegde. Toen u en uw vrouw in maart 2009 naar Malgobek wilden terugkeren, werden jullie tegengehouden nabij het station en moest u jullie documenten tonen. Bij aankomst in Malgobek kwam uw neef u ophalen maar onderweg werden jullie opnieuw tegengehouden. De auto werd onderzocht en uw paspoort werd gefotografeerd. Eveneens vermeldt u een incident waar u, samen met een vriend, in Nazran was en daar achtervolgd en gefotografeerd werd. U vertrok vervolgens met een vrachtwagen naar België eind april 2009 maar werd in de Poolse bossen tegengehouden. U vroeg daar asiel aan op 1 mei 2009 omdat u anders teruggestuurd zou worden. Zonder uw asielprocedure te doorlopen, vertrok u verder naar België aangezien uw vrouw hier was. Zij verliet Ingoesjetië op 6 juli 2009 nadat u reeds vertrokken was. Op 30 september 2009 kwam u in België aan en u vroeg er op 2 oktober 2009 asiel aan. U heeft nog steeds regelmatig contact met uw ouders die in Ingoesjetië verblijven. Verder verklaart u dat uw vriend I.(...) vermist is en uw andere vriend, R.(...) M.(...) in september 2011 vermoord werd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, studentenkaarten, bevestiging van inschrijving van de universiteit van Rostov, referentie- en aanbevelingsbrieven, rijbewijs, tijdelijk identiteitsbewijs, geboorteakte, krantenartikel en foto met betrekking tot het boksen. Voorts legt u nog uw verklaring neer aan de stedelijke procureur, twee klachten van uw moeder, het antwoord daarop, brief aan Memorial van uw moeder, een brief van Mashr, een medisch attest en medisch verslag, foto's van uw vrienden.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien

maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen met de autoriteiten naar aanleiding van de ontploffing in Rostov op 9 mei 2008. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot de explosie waarvan u beweert dat het de start van uw vervolging was. U stelt enkel dat u het gelezen hebt in een krant die u toevallig gevonden had, maar wat de naam van die krant is, kan u zich niet meer herinneren. (CGVS p. 15) U legt vervolgens een medische verklaring neer met betrekking tot uw ziekenhuisopname na de inval van 1 november 2008. Echter, het Commissariaat-generaal heeft grote twijfels betreffende de authenticiteit van het document. Niet alleen kon u niet vertellen wie uw dokter was, of welke medicijnen u moest nemen, tevens verklaarde u dat u geloofde dat het document dat u mee had tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal (document 18), het origineel was, en dat u niet wist of er nog een ander was. (CGVS p.24 en 25) Nochtans had u bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds een identiek document afgegeven (document 12). Bij nader onderzoek van deze documenten, blijkt dat er geen verschil is betreffende de inhoud van dit document, of de stempels die er op staan. Echter, wat de handtekeningen van de dokters betreft is er een onmiskenbaar verschil opmerkelijk. Zo is de handtekening van de hoofdarts van het centraal districtsziekenhuis, L.A. Merchoeva, duidelijk verschillend op beide originele documenten. Daarenboven verklaarde u, betreffende deze persoon, dat zij een verpleegster in het ziekenhuis was hetgeen niet overeenkomt met de informatie van uw medisch attest waar zij als hoofdarts genoemd wordt. (CGVS p. 24) Hieruit moet afgeleid worden dat u deze documenten gekocht hebt en/of vervalst zijn. Dit gegeven van fraude ondermijnt op ernstige wijze uw geloofwaardigheid. Vervolgens legt u kopieën neer van uw verklaring betreffende de feiten aan de stedelijke procureur van Malgobek, de klacht van uw moeder aan de procureur, de brief van uw moeder gericht aan de mensenrechtenorganisatie Memorial en de brief van Mashr, eveneens een mensenrechtenorganisatie. Echter, deze documenten hebben een beperkte bewijswaarde aangezien het telkens om eigen verklaringen gaat van u en van uw moeder. Wat Mashr betreft, vermelden zij enkel de feiten op basis van de verklaringen van uw moeder, zonder zelf een onderzoek uitgevoerd te hebben. Daarenboven zijn deze documenten kopieën van de originele documenten, waardoor de bewijskracht drastisch daalt. Wat het antwoord van het parket van Ingoesjetië op de klacht van uw moeder betreft, stelt dit enkel dat de klacht is overgemaakt aan de politie voor verder onderzoek. De feiten waarover u spreekt worden met andere woorden niet door dit document, hetgeen eveneens een kopie is, bewezen. De klacht van uw moeder aan het parket van Ingoesjetië bewijst evenmin de gebeurtenissen aangezien het enkel de verklaring van uw moeder betreft. De foto's van uw vrienden, van A.(...) U.(...) en de ontploffing, zijn ook van beperkte bewijskracht aangezien het foto's betreffen en onmogelijk kan achterhaald worden wie die personen zijn, wanneer de foto's gemaakt zijn of wie deze foto's getrokken heeft. Daarenboven verklaarde u dat sommige foto's gemaakt werden met een GSM-toestel, hetgeen de herkomst van deze foto's nog onduidelijker maakt. (CGVS p. 19) Tot slot attesteren uw huwelijksakte, de bevestiging van inschrijving op de universiteit van Rostov, uw studentenkaarten, rijbewijs, tijdelijk identiteitsbewijs, geboorteakte, krantenartikel en foto van het boksen, referentiebrieven en aanbevelingsbrieven, uw identiteit, burgerlijke stand en karakter, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Eveneens wat uw documenten betreft, verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw internationale reispas zich bij uw thuis in België bevond en uw binnenlands paspoort bij uw moeder in Malgobek. (CGVS p. 8) Er werd u vervolgens gewezen op het belang van deze documenten voor uw asielaanvraag en er werd gesteld dat u deze documenten binnen de gestelde termijn van vijf werkdagen op het Commissariaat-generaal moest voorleggen. (CGVS p. 8 en 9) Echter, bij het verstrijken van de termijn werd niets ontvangen op het Commissariaat-generaal, hetgeen doet vermoeden dat u met opzet bepaalde informatie, vervat in deze documenten, niet kenbaar wilt maken aan de asielinstanties. Uw pertinente en manifeste weigering om deze documenten, die u in uw bezit hebt of waaraan u kan geraken, over te maken tast uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag zeer ernstig aan. Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw aanvraag raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnt. Met betrekking tot de ontploffing op 9 mei 2008 kan u vooreerst niet vertellen waar die plaatsvond. Zo stelt u dat het in de woning van A.(...) U.(...) was, maar wat zijn adres is, weet u niet. (CGVS p. 14) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis betreffende dit belangrijke element van uw asielaanvraag niet aangezien u verklaarde er al twee keer geweest te zijn. (CGVS p. 14) Eveneens stelt u dat u in de krant over deze ontploffing gelezen heeft maar welke krant dit was, herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 15) U had deze krant enkel toevallig gevonden. (CGVS p. 15)

Betreffende de daaropvolgende huiszoeking kan u niet zeggen wie die uitvoerde, hoewel ze hun documenten toonden. (CGVS p. 16) U verklaart dat ze hun badge toonden maar dat het te snel was om te lezen. (CGVS p. 17) Eveneens kan u zich niet herinneren met hoeveel ze langskwamen, volgens u omwille van stress, en hoe lang ze bij uw thuis bleven. (CGVS p. 17) Betreffende de daaropvolgende ondervraging, kan u zich ook niet herinneren hoe lang deze duurde omdat het lang geleden was. (CGVS p. 18) Betreffende uw ondervraging op 12 mei 2008 blijft u vaag over de manier waarop u opgeroepen werd. U stelt dat u een convocatie op 10 mei 2008 kreeg maar langs welke weg die werd afgeleverd, bent u vergeten. (CGVS p. 18) Deze vage verklaringen betreffende de reden van uw vervolgingen, namelijk de ontploffing in Rostov en de daaropvolgende arrestaties en huiszoekingen, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker de kernelementen van deze gebeurtenissen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op uw leven. In casu weet u verschillende belangrijke elementen niet te vernoemen, zoals onder andere het adres waar de ontploffing plaatsvond en de krant waar dit incident in vermeld stond. Door deze vage en onduidelijke verklaringen maakt u het de asielinstanties immers bijzonder moeilijk om de concrete omstandigheden van uw asielproblemen te achterhalen. Bovendien ben u eveneens onaanvaardbaar vaag wat uw documenten betreft. Zo stelt u dat u een internationaal paspoort heeft, maar u kan niet vertellen wanneer u dit bent afhalen, zelfs niet bij benadering. (CGVS p. 26) Ook stelt u dat, wat uw internationaal paspoort betreft, dit bijgehouden werd door de politie in uw land van herkomst maar dat uw moeder het later naar u opstuurde in België. (CGVS p. 9) Echter, wanneer dit document werd opgestuurd herinnert u zich niet omdat u niet hebt opgelet. (CGVS p. 10) Hoe uw moeder uw internationaal paspoort verkregen heeft van de autoriteiten, kan u eveneens niet verklaren aangezien u het haar niet gevraagd had. (CGVS p. 10) Waar ze daarvoor naartoe ging of enige andere informatie hierover, weet u eveneens niet te vertellen. (CGVS p. 10) Tot slot verklaart u een visum aangevraagd te hebben maar wat het resultaat van die aanvraag was, weet u niet want uw ouders waren ermee bezig. (CGVS p. 11) Eveneens kan u niet zeggen wanneer het visum werd aangevraagd. (CGVS p. 11) Ook uw vaagheid betreffende deze elementen is onaanvaardbaar voor het Commissariaat-generaal aangezien van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij geïnteresseerd is in zijn reisdocumenten, de manier waarop ze verkregen zijn of aangevraagd werden, temeer in casu uw internationaal paspoort werd afgenomen door de autoriteiten omwille van uw asielproblemen. Het feit dat u bijzonder weinig weet te vertellen betreffende deze documenten ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Ten derde, en in verlengde van vorig punt, stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen over uw houding in verband met uw asielproblemen. Zo heeft u onvoldoende pogingen ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen te informeren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondergraaft. Zo stelt u, wanneer u gevraagd werd naar de huidige stand van zaken, dat dit bijna onmogelijk te vragen is via telefoon maar dat uw moeder binnenkort naar België komt en zij zou u dan alles vertellen. (CGVS p. 28) Eveneens heeft u nagelaten belangrijke informatie te achterhalen terwijl u daar alle mogelijkheden toe heeft. Immers, tijdens uw gehoor verklaart u dat uw ouders ooit navraag deden bij een politieagent en het hoofd van de politie met de vraag of er een dossier van u bestond, waarop zij antwoordden dat u grote problemen had, maar dat er geen dossier is aangemaakt (CGVS p. 28) Wanneer u gevraagd wordt naar de actuele stand van zaken verklaart u dat het bijna onmogelijk is dit per telefoon te doen en dat u het weldra van uw moeder zal horen als ze naar België komt. (CGVS p. 28) Deze verklaring kan niet aanvaard worden. Gelet op het contact van uw ouders met de politie, en gelet op uw contacten met uw moeder, kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van de ontwikkeling van uw dossier bij de politie. Eveneens weet u niet of uw vrouw problemen had in Ingoesjetië na uw vlucht. (CGVS p. 27) Tot slot kan u niet zeggen wat het resultaat is van de brieven die uw moeder stuurde naar mensenrechtenorganisaties of naar de autoriteiten, omdat u toen al in Polen was. (CGVS p. 12) Uw onwetendheid over zaken die de kern van uw asielrelaas betreffen, wijst op grove desinteresse en onverschilligheid met betrekking tot uw asielproblemen, hetgeen uw geloofwaardigheid verder aantast. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij, betreffende elementen en gebeurtenissen die verband houden met zijn asielproblemen maar waarvan hij weinig kennis heeft, inspanningen doet om deze informatie te verkrijgen, evenals informatie inwint betreffende zijn huidige situatie. In casu bleef u vaag met betrekking tot de navraag die uw ouders deden bij politieagenten, de problemen van uw vrouw, of de evolutie van uw problemen, hetgeen onaanvaardbaar is, temeer u verklaart nog steeds in contact te staan met uw ouders en het dus zonder veel moeite te weten kon komen. (CGVS p. 4) Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen wordt verder ondermijnd door uw gebrek aan interesse en inspanning met betrekking tot uw asielproblemen. Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat er belangrijke tegenstrijdigheden zaten in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een reispas gehad had. (Verklaring DVZ, punt 21) Echter, tijdens het interview op het Commissariaat-generaal stelt u dat uw internationaal paspoort in uw land van herkomst

werd ingehouden door politieagenten, maar dat uw moeder het op één of andere manier teruggekregen heeft. (CGVS p. 9 en 10) Geconfronteerd met deze zware tegenstrijdigheid stelt u dat u niet gezegd heeft dat u 'nooit' een reispas had, maar dat u zei dat u dit document wel had, maar dat u het op dat moment niet bij u had. (CGVS p. 9) Vervolgens verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken verder dat uw vader u elke keer heeft vrijgekregen ofwel via connecties ofwel tegen betaling van smeergeld. (CGVS vragenlijst, vraag 5) Echter, in uw interview op het Commissariaat-generaal maakt u daar nergens melding van. Zo werd u gevraagd betreffende uw arrestatie van 12 mei 2008, 21 mei 2008 en 7 juli 2008, zijnde de meest relevante aanhoudingen van uw asielrelaas, naar de manier of reden van uw vrijlating waar u het antwoord of niet weet, of stelt dat u moest beloven de stad niet te verlaten, of dat u gewoon werd vrijgelaten. (CGVS p. 20, 21, 23) Geconfronteerd met uw omissie van een belangrijk element betreffende uw arrestaties, stelt u dat dit niet gevraagd werd en opnieuw stelt u dat u gewoon werd vrijgelaten. (CGVS p. 27) Deze zware tegenstrijdigheden in uw verklaringen kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Daarenboven werd zowel de CGVS-vragenlijst als de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst en verklaring ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Uw argument dat u niet gezegd heeft dat u 'nooit' een reispas gehad heeft, wordt hierdoor onmiskenbaar ontkracht. Ook uw flagrante tegenstrijdigheden betreffende de manier waarop u telkens vrijkwam, is onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal aangezien het fundamentele en uiterst belangrijke elementen van uw asielproblemen betreffen. Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheden kunnen op geen enkele wijze deze discrepanties verschonen. Omwille van voornoemde redenen wordt dus uw geloofwaardigheid en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielproblemen verder aangetast. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie vanoordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoejetische origine te zijn. U bent op 22 juli 2008 officieel gehuwd met T.(...) M.(...) (O.V. 6.460.821) na reeds ongeveer een jaar traditioneel gehuwd te zijn. U heeft drie kinderen. T.(...) I.(...) (O.V. 6.460.821) en M.(...) zijn bij u in België. T.(...) M.(...) verblijft in Ingoesjetië. U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw man. Zijn problemen zijn begonnen naar aanleiding van een ontploffing op 9 mei 2008 in Rostov-na-Don, Rusland, waar hij studeerde. Bij deze ontploffing kwamen twee vrienden van hem om. De volgende morgen werd uw man ondervraagd op zijn universiteit. Diezelfde avond vond er eveneens een huiszoeking bij uw thuis plaats en werden u en uw man verzocht om mee te komen ter ondervraging. Tijdens deze ondervraging vroegen ze u wat u wist van het hele incident. Ook kreeg uw man een oproepingsbrief om zich op 12 mei 2008 aan te melden voor een ondervraging bij de politieafdeling van het Kirov-district. Tenslotte werd uw man voor een derde maal meegenomen na een inval bij uw thuis op 21 mei 2008. Enkele uren later werd hij terug vrijgelaten. Omwille van deze problemen besloot uw man zijn studies verder te zetten in Malgobek, Ingoesjetië. De dag na uw aankomst in Malgobek, in juni 2008, werden u en uw man ondervraagd maar jullie mochten al snel weer beschikken. U ging vervolgens naar uw ouders en kwam later te weten dat uw man op 7 juli 2008 opnieuw gearresteerd werd. Tot 1 november 2008 waren er geen incidenten meer. Op die datum echter kregen jullie weer bezoek van gemaskerde mannen. Uw man werd omwille van de mishandelingen tijdens die inval naar het ziekenhuis gebracht en verbleef daar tot 12 november 2008. Nadien vertrok uw man naar Moskou en Rostov waar u hem later vervoegde. Toen jullie in maart 2009 naar Malgobek wilden terugkeren, werden jullie tegengehouden nabij het station en moesten jullie documenten getoond worden. Uw gegevens werden eveneens genoteerd. Bij aankomst in Malgobek kwamen twee neven u ophalen maar onderweg werden jullie opnieuw tegengehouden. De auto werd onderzocht en jullie werden gecontroleerd. Omwille van deze problemen vluchtte uw man in april 2009 en u op 6 juli 2009 richting België. U vroeg in België asiel aan op 13 juli 2009. Ter staving van uw asielaanvraag legt jullie de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, Studentenkaarten, bevestiging van inschrijving van de universiteit van Rostov, referentie- en aanbevelingsbrieven, rijbewijs, tijdelijk identiteitsbewijs, geboorteakte, krantenartikel en foto met betrekking tot het boksen, van uw man. Voorts leggen jullie nog de verklaring van uw man neer aan de stedelijke procureur, twee klachten van uw schoonmoeder, het antwoord daarop, brief aan Memorial van uw schoonmoeder, een brief van Mashr, een medisch attest en medisch verslag, foto's van de vrienden van uw man.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, T.(...) M.(...) (O.V. 6.460.821). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd: "Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen met de autoriteiten naar aanleiding van de ontploffing in Rostov op 9 mei 2008. Het Commissariaat-

generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot de explosie waarvan u beweert dat het de start van uw vervolging was. U stelt enkel dat u het gelezen hebt in een krant die u toevallig gevonden had, maar wat de naam van die krant is, kan u zich niet meer herinneren. (CGVS p. 15) U legt vervolgens een medische verklaring neer met betrekking tot uw ziekenhuisopname na de inval van 1 november 2008. Echter, het Commissariaat-generaal heeft grote twijfels betreffende de authenticiteit van het document. Niet alleen kon u niet vertellen wie uw dokter was, of welke medicijnen u moest nemen, tevens verklaarde u dat u geloofde dat het document dat u mee had tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal (document 18), het origineel was, en dat u niet wist of er nog een ander was. (CGVS p.24 en 25) Nochtans had u bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds een identiek document afgegeven (document 12). Bij nader onderzoek van deze documenten, blijkt dat er geen verschil is betreffende de inhoud van dit document, of de stempels die er op staan. Echter, wat de handtekeningen van de dokters betreft is er een onmiskenbaar verschil opmerkelijk. Zo is de handtekening van de hoofdarts van het centraal districtsziekenhuis, L.A. Merchoeva, duidelijk verschillend op beide originele documenten. Daarenboven verklaarde u, betreffende deze persoon, dat zij een verpleegster in het ziekenhuis was hetgeen niet overeenkomt met de informatie van uw medisch attest waar zij als hoofdarts genoemd wordt. (CGVS p. 24) Hieruit moet afgeleid worden dat u deze documenten gekocht hebt en/of vervalst zijn. Dit gegeven van fraude ondermijnt op ernstige wijze uw geloofwaardigheid. Vervolgens legt u kopieën neer van uw verklaring betreffende de feiten aan de stedelijke procureur van Malgobek, de klacht van uw moeder aan de procureur, de brief van uw moeder gericht aan de mensenrechtenorganisatie Memorial en de brief van Mashr, eveneens een mensenrechtenorganisatie. Echter, deze documenten hebben een beperkte bewijswaarde aangezien het telkens om eigen verklaringen gaat van u en van uw moeder. Wat Mashr betreft, vermelden zij enkel de feiten op basis van de verklaringen van uw moeder, zonder zelf een onderzoek uitgevoerd te hebben. Daarenboven zijn deze documenten kopieën van de originele documenten, waardoor de bewijskracht drastisch daalt. Wat het antwoord van het parket van Ingoesjetië op de klacht van uw moeder betreft, stelt dit enkel dat de klacht is overgemaakt aan de politie voor verder onderzoek. De feiten waarover u spreekt worden met andere woorden niet door dit document, hetgeen eveneens een kopie is, bewezen. De klacht van uw moeder aan het parket van Ingoesjetië bewijst evenmin de gebeurtenissen aangezien het enkel de verklaring van uw moeder betreft. De foto's van uw vrienden, van A.(...) U.(...) en de ontploffing, zijn ook van beperkte bewijskracht aangezien het foto's betreffen en onmogelijk kan achterhaald worden wie die personen zijn, wanneer de foto's gemaakt zijn of wie deze foto's getrokken heeft. Daarenboven verklaarde u dat sommige foto's gemaakt werden met een GSM-toestel, hetgeen de herkomst van deze foto's nog onduidelijker maakt. (CGVS p. 19) Tot slot attesteren uw huwelijksakte, de bevestiging van inschrijving op de universiteit van Rostov, uw studentenkaarten, rijbewijs, tijdelijk identiteitsbewijs, geboorteakte, krantenartikel en foto van het boksen, referentiebrieven en aanbevelingsbrieven, uw identiteit, burgerlijke stand en karakter, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Eveneens wat uw documenten betreft, verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw internationale reispas zich bij uw thuis in België bevond en uw binnenlands paspoort bij uw moeder in Malgobek. (CGVS p. 8) Er werd u vervolgens gewezen op het belang van deze documenten voor uw asielrelaas en er werd gesteld dat u deze documenten binnen de gestelde termijn van vijf werkdagen op het Commissariaat-generaal moest voorleggen. (CGVS p. 8 en 9) Echter, bij het verstrijken van de termijn werd niets ontvangen op het Commissariaat-generaal, hetgeen doet vermoeden dat u met opzet bepaalde informatie, vervat in deze documenten, niet kenbaar wilt maken aan de asielinstanties. Uw pertinente en manifeste weigering om deze documenten, die u in uw bezit hebt of waaraan u kan geraken, over te maken tast uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen zeer ernstig aan. Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Met betrekking tot de ontploffing op 9 mei 2008 kan u vooreerst niet vertellen waar die plaatsvond. Zo stelt u dat het in de woning van A.(...) U.(...) was, maar wat zijn adres is, weet u niet. (CGVS p. 14) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis betreffende dit belangrijke element van uw asielrelaas niet aangezien u verklaarde er al twee keer geweest te zijn. (CGVS p. 14) Eveneens stelt u dat u in de krant over deze ontploffing gelezen heeft maar welke krant dit was, herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 15) U had deze krant enkel toevallig gevonden. (CGVS p. 15) Betreffende de daaropvolgende huiszoeking kan u niet zeggen wie die uitvoerde, hoewel ze hun documenten toonden. (CGVS p. 16) U verklaart dat ze hun badge toonden maar dat het te snel was om te lezen. (CGVS p. 17) Eveneens kan u zich niet herinneren met hoeveel ze langskwamen, volgens u omwille van stress, en hoe lang ze bij uw thuis bleven. (CGVS p. 17) Betreffende de daaropvolgende ondervraging, kan u zich ook niet herinneren hoe lang deze duurde omdat het lang geleden was. (CGVS p. 18) Betreffende uw ondervraging op 12 mei 2008 blijft u vaag over de manier waarop u opgeroepen werd. U stelt dat u een convocatie op 10 mei 2008 kreeg maar

langs welke weg die werd afgeleverd, bent u vergeten. (CGVS p. 18) Deze vage verklaringen betreffende de reden van uw vervolgingen, namelijk de ontploffing in Rostov en de daaropvolgende arrestaties en huiszoekingen, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker de kernelementen van deze gebeurtenissen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op uw leven. In casu weet u verschillende belangrijke elementen niet te vernoemen, zoals onder andere het adres waar de ontploffing plaatsvond en de krant waar dit incident in vermeld stond. Door deze vage en onduidelijke verklaringen maakt u het de asielinstanties immers bijzonder moeilijk om de concrete omstandigheden van uw asielproblemen te achterhalen. Bovendien ben u eveneens onaanvaardbaar vaag wat uw documenten betreft. Zo stelt u dat u een internationaal paspoort heeft, maar u kan niet vertellen wanneer u dit bent afhalen, zelfs niet bij benadering. (CGVS p. 26) Ook stelt u dat, wat uw internationaal paspoort betreft, dit bijgehouden werd door de politie in uw land van herkomst maar dat uw moeder het later naar u opstuurde in België. (CGVS p. 9) Echter, wanneer dit document werd opgestuurd herinnert u zich niet omdat u niet hebt opgelet. (CGVS p. 10) Hoe uw moeder uw internationaal paspoort verkregen heeft van de autoriteiten, kan u eveneens niet verklaren aangezien u het haar niet gevraagd had. (CGVS p. 10) Waar ze daarvoor naartoe ging of enige andere informatie hierover, weet u eveneens niet te vertellen. (CGVS p. 10) Tot slot verklaart u een visum aangevraagd te hebben maar wat het resultaat van die aanvraag was, weet u niet want uw ouders waren ermee bezig. (CGVS p. 11) Eveneens kan u niet zeggen wanneer het visum werd aangevraagd. (CGVS p. 11) Ook uw vaagheid betreffende deze elementen is onaanvaardbaar voor het Commissariaat-generaal aangezien van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij geïnteresseerd is in zijn reisdocumenten, de manier waarop ze verkregen zijn of aangevraagd werden, temeer in casu uw internationaal paspoort werd afgenomen door de autoriteiten omwille van uw asielproblemen. Het feit dat u bijzonder weinig weet te vertellen betreffende deze documenten ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Ten derde, en in verlengde van vorig punt, stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen over uw houding in verband met uw asielproblemen. Zo heeft u onvoldoende pogingen ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen te informeren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondergraaft. Zo stelt u, wanneer u gevraagd werd naar de huidige stand van zaken, dat dit bijna onmogelijk te vragen is via telefoon maar dat uw moeder binnenkort naar België komt en zij zou u dan alles vertellen. (CGVS p. 28) Eveneens heeft u nagelaten belangrijke informatie te achterhalen terwijl u daar alle mogelijkheden toe heeft. Immers, tijdens uw gehoor verklaart u dat uw ouders ooit navraag deden bij een politieagent en het hoofd van de politie met de vraag of er een dossier van u bestond, waarop zij antwoordden dat u grote problemen had, maar dat er geen dossier is aangemaakt (CGVS p. 28) Wanneer u gevraagd wordt naar de actuele stand van zaken verklaart u dat het bijna onmogelijk is dit per telefoon te doen en dat u het weldra van uw moeder zal horen als ze naar België komt. (CGVS p. 28) Deze verklaring kan niet aanvaard worden. Gelet op het contact van uw ouders met de politie, en gelet op uw contacten met uw moeder, kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van de ontwikkeling van uw dossier bij de politie. Eveneens weet u niet of uw vrouw problemen had in Ingoesjetïë na uw vlucht. (CGVS p. 27) Tot slot kan u niet zeggen wat het resultaat is van de brieven die uw moeder stuurde naar mensenrechtenorganisaties of naar de autoriteiten, omdat u toen al in Polen was. (CGVS p. 12) Uw onwetendheid over zaken die de kern van uw asielrelaas betreffen, wijst op grove desinteresse en onverschilligheid met betrekking tot uw asielproblemen, hetgeen uw geloofwaardigheid verder aantast. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij, betreffende elementen en gebeurtenissen die verband houden met zijn asielproblemen maar waarvan hij weinig kennis heeft, inspanningen doet om deze informatie te verkrijgen, evenals informatie inwint betreffende zijn huidige situatie. In casu bleef u vaag met betrekking tot de navraag die uw ouders deden bij politieagenten, de problemen van uw vrouw, of de evolutie van uw problemen, hetgeen onaanvaardbaar is, temeer u verklaart nog steeds in contact te staan met uw ouders en het dus zonder veel moeite te weten kon komen. (CGVS p. 4) Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen wordt verder ondermijnd door uw gebrek aan interesse en inspanning met betrekking tot uw asielproblemen. Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat er belangrijke tegenstrijdigheden zaten in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een reispas gehad had. (Verklaring DVZ, punt 21) Echter, tijdens het interview op het Commissariaat-generaal stelt u dat uw internationaal paspoort in uw land van herkomst werd ingehouden door politieagenten, maar dat uw moeder het op één of andere manier teruggekregen heeft. (CGVS p. 9 en 10) Geconfronteerd met deze zware tegenstrijdigheid stelt u dat u niet gezegd heeft dat u 'nooit' een reispas had, maar dat u zei dat u dit document wel had, maar dat u het op dat moment niet bij u had. (CGVS p. 9) Vervolgens verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken verder dat uw vader u elke keer heeft vrijgekregen ofwel via connecties ofwel tegen betaling van smeergeld. (CGVS vragenlijst, vraag 5) Echter, in uw interview op het Commissariaat-generaal maakt u daar nergens melding van. Zo werd u gevraagd betreffende uw

arrestatie van 12 mei 2008, 21 mei 2008 en 7 juli 2008, zijnde de meest relevante aanhoudingen van uw asielrelaas, naar de manier of reden van uw vrijlating waar u het antwoord of niet weet, of stelt dat u moest beloven de stad niet te verlaten, of dat u gewoon werd vrijgelaten. (CGVS p. 20, 21, 23) Geconfronteerd met uw omissie van een belangrijk element betreffende uw arrestaties, stelt u dat dit niet gevraagd werd en opnieuw stelt u dat u gewoon werd vrijgelaten. (CGVS p. 27) Deze zware tegenstrijdigheden in uw verklaringen kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Daarenboven werd zowel de CGVS-vragenlijst als de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst en verklaring ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Uw argument dat u niet gezegd heeft dat u 'nooit' een reispas gehad heeft, wordt hierdoor onmiskenbaar ontkracht. Ook uw flagrante tegenstrijdigheden betreffende de manier waarop u telkens vrijkwam, is onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal aangezien het fundamentele en uiterst belangrijke elementen van uw asielproblemen betreffen. Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheden kunnen op geen enkele wijze deze discrepanties verschonen. Omwille van voornoemde redenen wordt dus uw geloofwaardigheid en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielproblemen verder aangetast. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie vanoordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs zou hebben voorgelegd van de explosie die de aanleiding zou zijn van de problemen van eiser;

Dat eiser evenwel reeds verklaarde dit bovendien in een krant te hebben gelezen maar dat hij niet meer weet in welke krant dit is, zodat hij het CGVS niet meer duidelijkheid kon brengen hieromtrent;

Dat eiser onmogelijk ten laste kan worden gelegd dat hij niet weet in welke kranten dit voorval vermeld werd daar dit een voorval van is van ongeveer 3 jaar geleden;

Dat het CGVS hier bovendien enkele en alleen focust op de explosie en niet op de gevolgen hiervan zoals de vele aanhoudingen van eiser;

Dat eisers bovendien op het internet een artikel over de explosie vonden alsook over Ruslan Mutaliev en zijn dood, die zij momenteel laten vertalen en aan de hooggeëerde Raad zullen bezorgen;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser een document van zijn ziekenhuisopname voorlegt en dit wellicht een vervalst document is. Het CGVS baseert zich, om dit te stellen, op het feit dat eiser dacht het origineel document vast te hebben op het CGVS en dat eiser niet wist of er nog een ander document was, terwijl eiser een gelijkaardig document neerlegde op Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat eiser inderdaad er vanuit ging dat het document op het CGVS het origineel was. Eiser was niet zeker of er nog andere originele exemplaren waren

Overwegende dat het CGVS zich verder baseert om dit te stellen op het feit dat de handtekeningen van de documenten verschillen;

Dat eiser nogmaals de documenten bijvoegt bij dit verzoekschrift zodat de hooggeëerde Raad zelf kan vaststellen dat het hier wel degelijk om 2 dezelfde handtekeningen gaat op 2 verschillende documenten. Inderdaad, het betreft hier geen exacte kopieën, dat kan men zien aan de stempel in de linker bovenhoek die niet op dezelfde plaats staat, alsook aan de handtekening die de onderste stempel op een andere plaats doorkruist (stuk 3: certificaten);

Overwegende dat de bestreden beslissing eiser documenten neerlegt maar stelt dat zij beperkte bewijswaarde hebben aangezien het telkens om verklaringen van zijn moeder gaat en wat Mashr betreft, vermelden zij enkel de feiten op basis van de verklaringen van de moeder van eiser zonder zelf een onderzoek uitgevoerd te hebben. Bovendien zijn de documenten kopieën van de originele documenten waardoor volgens het CGVS de bewijswaarde *drastisch* daalt;

Wat het antwoord van het parket van Ingoesjetië op de klacht van zijn moeder betreft stelt dit document enkel dat de klacht is overgemaakt aan de politie voor verder onderzoek;

Dat het duidelijk moet zijn dat het CGVS zich in bochten moet wringen om zoveel materieel bewijs ter zijde te schuiven;

Dat het CGVS hier dan ook niet in slaagt;

Dat het toch wel vrij onwaarschijnlijk zou zijn dat een persoon verscheidene klachten bij de politie zou neerleggen zonder een gegronde verhaal;

Dat niemand zich kan inbeelden dat een bepaalde persoon zomaar wat klachten zou neerleggen bij de politie;

Dat bovendien Mashr deze klachten overneemt en misschien geen eigen onderzoek voerde dan wel duidelijk haar nekt uitsteekt hierbij en dus wel degelijk goed op de hoogte zal zijn hiervan;

Dat er bovendien een brief van het parket wordt aangebracht dat de klacht van de moeder van eisers doorgestuurd wordt naar de politie voor verder onderzoek;

Dat dit **EEENS TE MEER** de problemen van eisers bevestigen, immers, men kan dit document niet negeren en het CGVS slaagt er niet in om dit te weerleggen; Welke klacht zou het hier immers betreffen;

Dat het duidelijk moet zijn dat wel heel veel schriftelijk bewijs het verhaal van eisers, al dan niet op indirecte wijze, bevestigt en dat het CGVS er geenszins in slaagt om dit te ontkrachten;

Dat er niet zomaar aan dit bewijs mag voorbijgegaan worden;

Dat, subsidiair, dit tenminste als een begin van bewijs moet worden beschouwd;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser zijn internationale reispas en zijn binnenlands paspoort niet afgaf zodat dit de geloofwaardigheid van eiser en zijn asielrelaas *zeer ernstig* aantast;

Dat eiser deze niet kon afgeven omdat hij deze nog maar recentelijke verkreeg per koerierdienst van zijn moeder en dat eiser de hooggeëerde Raad van kopie voorziet (stuk 4)

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser *onaannemelijk vaag* zou blijven over elementen die tot de kern van zijn asielrelaas zouden behoren, zo zou eiser het adres niet weten van het huis van A nu hij er 2 keer geweest is;

Dat het CGVS in eerste instantie in de motiveringsbeslissing wil laten uitschijnen dat eiser niet weet waar de bomontploffing gebeurde maar later stelt dat het enkel om het adres gaat;

Overwegende dat het CGVS stelt dat eiser iets over de ontploffing las in een krant die hij toevallig vond;

Dat eiser hierop repliceert dat het hem helemaal niet duidelijk is wat het CGVS wil bereiken met het feit dat eiser de naam van de krant die hij toevallig vond niet meer kende;

Dat eiser nooit beweert heeft dat dit de krant is die hij al jaren koopt of die hij al jaren aan huis krijgt geleverd;

Dat het dus totaal onbelangrijk is wat de naam van de krant is, temeer omdat hij dit per toeval ontdekte;

Dat dit dus geenszins afbreuk doet aan zijn asielrelaas;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser niet wist wie de huiszoeking uitvoerde met hoeveel en hoelang en hoe hij werd uitgenodigd op zijn convocatie en hoe lang deze duurden;

Dat eiser nochtans verklaarde dat ze documenten toonde en dat ze hun badges toonden maar dat dit te snel was om te kunnen lezen;

Dat het niet onlogisch is dat eiser zich hier niet mee bezighield; Indien men een huiszoeking komt uitvoeren is niet het eerste wat men doet op de klok kijken en de tijd noteren en tellen hoeveel personen aanwezig zijn en wat hun namen zijn;

Dat dit een disproportioneel niveau van kennis is dat wordt geëist van eiser en dat dit geenszins afbreuk kan doen aan de waarachtigheid van zijn asielrelaas, zeker mede rekening houdende met de documenten die eiser aanbrengt;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser *onaanvaardbaar vaag* blijft met betrekking tot zijn documenten. Zo zegt eiser een internationaal paspoort te bezitten maar kan hij niet vertellen wanneer hij dit heeft afgehaald, zelfs niet bij benadering. Ook stelt eiser dat dit door de politie werd bijgehouden in zijn land van herkomst maar dat zijn moeder dit later opstuurde naar België, maar eiser weer niet wanneer dit document werd opgestuurd omdat hij toen niet specifiek op de datum heeft gelet toen; Overwegende dat eiser niet kan verklaren hoe zijn moeder zijn paspoort verkregen heeft van de autoriteiten en dat eiser stelt dit haar nooit gevraagd te hebben; Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser een visum heeft aangevraagd maar niet weet wat de afloop daarvan was, zijn ouders waren ermee bezig; Overwegende dat de bestreden

beslissing vaststelt dat het CGVS vindt dat eiser onvoldoende pogingen ondernomen heeft om naar de evolutie van zijn vervolgingsproblemen te informeren;

Dat eiser nochtans verklaarde dat het nogal gevoelig en moeilijk is om dat over de telefoon te bespreken en dat zijn moeder binnenkort naar België komt zodat zij er op dat moment een duidelijk gesprek over kunnen voeren;

Dat eiser een heilige schrik heeft dat de telefoons worden afgeluisterd en hij dus liever met ongeduld op de komst van zijn moeder wacht;

Zij zal hem volledig kunnen informeren over de stand van zaken en eventuele gaten kunnen opvullen;

Dat het aldus ook duidelijk is dat eiser zal worden ingelicht over de stand van zaken van zijn problemen;

Dat het CGVS er vanuit gaat dat eiser contact heeft met zijn moeder, en zijn moeder eerder contact had met de politie zodat zijn zeer gemakkelijk een update zou krijgen van de situatie is een verkeerd beeld; Immers, het is duidelijk dat eiser grote problemen heeft, maar dat er geen dossier geopend is; Dat het aldus moeilijk is te informeren naar een dossier dat niet bestaat;

Dat eiser wellicht niet officieel gezocht wordt;

Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat eiser niet weet of zijn echtgenote problemen had in Ingoesjetië na zijn vlucht;

Dat eiser dat niet weet omdat hij op dat moment niet bij haar was;

Dat zij wel zou verteld hebben indien zij grote problemen zou hebben gekend;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser niet weet wat het resultaat is van de brieven die zijn moeder naar de mensenrechtenorganisaties stuurde of naar de autoriteiten;

Dat eiser reeds aangaf dat eiser in Polen was op dat moment;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser op deze wijze desinteresse zou tonen en onverschillig zou zijn voor zijn asielproblemen;

Dat eiser echter hoger deze onduidelijkheden uitklaarde;

Dat, bovendien, hieruit niet blijkt dat eiser niet geïnteresseerd is; Integendeel, dat dit vooral het asielrelaas van eiser bevestigd daar hij des te voorzichtiger is door niet te veel informatie aan zijn moeder te vragen over de telefoon door de heilige schrik dat er een telefoontap zou zijn en zijn moeder binnenkort toch een week naar België zou komen;

Immers, er dient ook te worden verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over “Burden of proof in refugee claims”. In de eerste plaats mag het duidelijk zijn dat het algemeen principe wordt aangenomen dat “wie iets beweert dit ook moet bewijzen”.

Evenwel zegt deze nota letterlijk “credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts , and therefore is, on balance, capable of being believed”

Met andere woorden, een coherent asielrelaas is op zichzelf al voldoende om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen ander bewijzen kan voorleggen.

In de eerste plaats blijkt het CGVS dus niet in staat te zijn om te stellen dat de eiser en zijn vrouw elkaar tegenspreken. Er mag hier gewezen worden op het feit dat wanneer er, zoals in casu, sprake is van koppels of familieleden dit nochtans veel gemakkelijker vast te stellen is en ook steeds in de motivering van het CGVS zo wordt vastgesteld.

In de tweede plaats kan het CGVS ook niet hard maken dat de eiser of zijn echtgenote zichzelf tegenspreken.

In de derde plaats kan het CGVS nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met de asielaanvraag van de eiser en zijn echtgenote.

In de vierde plaats interpreteert het CGVS de feiten op zulke manier dat deze haar eigen verhaal bevestigen (o.a. zogezegde 2 verschillende handtekeningen). Deze interpretatie staat haaks op de werkelijkheid: cliënten hebben wel degelijk een vrees voor vervolging:

In de vijfde plaats dient benadrukt dat de verklaringen van de eiser en zijn vrouw coherent en plausibel zijn. Het mag duidelijk zijn dat deze verklaringen niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie.

Tenslotte dient zich de vraag te worden gesteld welke bewijzen het CGVS dan wenst ter ondersteuning van dit verhaal. Het is mijn cliënten niet duidelijk welke bewijzen zij redelijkerwijze nog meer zouden kunnen aanbrengen in deze situatie!

Nergens, maar dan ook nergens in de motivering van het CGVS stelt deze dat er sprake is van een incoherent asielaanvraag.

Louter en alleen het coherent asielaanvraag van cliënten is met andere woorden voldoende om te kunnen besluiten tot de gegrondheid van hun vrees voor vervolgingen, dit conform de vaststaande rechtspraak van uw Raad volgens dewelke :

" [...] De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moeten ook bij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het verhaal te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS, 4 oktober 2006, nr. 163.124, UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn boedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (MATHAWAY, J.C., The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1992,84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. In het verhaal mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de

afgelegde verklaringen (UNHCR, a.m., nr. 204). [...] “ (RvV, arrest n° 21.108 van 24 december 2008);

Overwegende dat de bestreden beslissing zelf al aangeeft dat de laatste tijd de problemen in Ingoesjtesjė terug verergeren; geweld wordt gebruikt door rebellen, autoriteiten, veiligheidsdiensten én ordetroepen met schendingen van diverse aard waarbij de autoriteiten mensen ontvoeren, folteren en er wederrechtelijke executies plaatsvinden;

Overwegende dat de bestreden beslissing, voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) naar informatie verwijst waaruit zou blijken dat er geen beroep kan worden gedaan op dit artikel.

Overwegende dat bovendien het CGVS zich er nogal snel vanaf maakt om te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden toegekend of artikel moet worden toegepast;

Dat het CGVS evenwel bijvoorbeeld wel aangeeft, maar geen rekening houdt met de reële situatie in Ingoesjtesjė nog steeds niet verbeterd is;

Dat er evenwel kan verwezen worden naar de volgende rapporten die aantonen dat eiser het recht heeft om als vluchteling erkend te worden in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève of dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend;

In Tsjetsjeniė en Dagestan en Ingoesjtesjė is de situatie dusdanig dat er kan gesproken worden dat er een risico op doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is, ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

Er dient te worden gesteld dat zulk conflict in Ingoesjtesjė bestaat. De Raad oordeelde reeds in het verleden dat, een land waarin een gewapend conflict heerste en waar een wapenstilstand heerste,

dit niet onmiddellijk impliceert dat het conflict beëindigd werd. Dit is het zelfde in het geval van een officieel staak het vuren. Het einde van een conflict dient gepaard te gaan met een ontmanteling van de organisaties en een waarachtige ontwapening die zal leiden tot een duurzame vrede op het grondgebied.

De rapporten betreffende Tsjetsjenië/Ingoesjetië laten niet toe te oordelen dat er sprake is van een duurzame vrede. Schendingen van de mensenrechten door rebellen, Russische militairen en Russische milities zijn legio.

Er kan niet gevraagd worden aan de eisers dat zij het risico op ernstige aanslagen individualiseren. Voor wat betreft artikel 15.C heeft het Europees Hof van Justitie op 17 februari 2009 gesteld dat er geen individualisatie kon worden geëist.

Voor wat betreft het artikel 15 A en 15 B zoals omgezet in artikel 48/4, kan er evenmin een individualisatie van de vrees worden geëist.

De vereiste van zwaarwegende gronden getuigt van de band tussen de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM en de rechtspraak staat toe om de inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 te verduidelijken alsook artikel 15 van de Richtlijn. Het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing wordt immers expliciet gevisceerd. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit verbod is absoluut en beschermt de persoon, ongeacht zijn eigen gedrag!

Vervolgens kan men zich de vraag stellen of artikel 3 EVRM een geïndividualiseerde vrees vraagt. Het antwoord hierop is negatief. In de zaak Salah Sheekh of N.A. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 11 januari 2007, Salah Sheekh t. Nederland, nr. 1948/04, r.o. 148; EHRM, 17 juli 2008, N.A. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, r.o. 115/116) maakt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een uitzondering op de geïndividualiseerde risico's als de verzoekende

partij deel uitmaakt van een groep die specifiek geïsoleerd wordt zoals bijvoorbeeld de clan waartoe Salah Sheekh in Somalië toe behoorde of als het geweld dusdanig ernstig en gegeneraliseerd is dat dit niet meer geïndividualiseerd hoeft te worden. In het arrest M.S.S. (EHRM (Grote Kamer), 21 januari 2011, MSS. t. België en Griekenland, nr. 60696/09, r.o. 359) veegt het EHRM het argument van tafel over het geïndividualiseerde risico “Le fait qu’un grand nombre de demandeurs d’asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas l’obstacle au caractère individualisé du risque invoqué, dès lors qu’il s’avère suffisamment concret et probable ».

Het CGVS lijkt te menen de situatie in Ingoesjetië positief is geëvolueerd zodat er geen bescherming moet worden gebaseerd op basis van artikel 1 van het Verdrag van Genève noch op basis van de subsidiaire bescherming tegelijkertijd op dubbelzinnige wijze aangevend dat het geweld momenteel weer opflakert in de regio en zichzelf aldus tegensprekend

Nochtans gaat deze stelling in tegen alle nieuwe informatie en rapporten over Caucasus. Verschillende internationale waarnemers en rapporten die beschikbaar zijn spreken over een jaar 2009 dat extreem gewelddadig was in bvb. Daghestan met reacties van de politie van Daghestan die zeer hard was en waarbij het gebruik van wapens niet geschuwd werd. Dezelfde informatie is eveneens beschikbaar voor het jaar 2010. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerspiegelt bovendien deze waarnemingen in haar recente rechtspraak.

[Caucaz.com](http://caucaz.com)

“...”

auraient été tués au cours de l’année 2009 » (article de Sophie Tournon, Daghestan : regain de violence ou « statu quo » inquiétant » ? gepubliceerd op 9 januari 2010, website caucaz.com).

Dit artikel bevestigt wat mensenrechtenwaarnemers reeds eerder verklaarden : lokale ordediensten gebruiken hun middelen en geweld op ongewettigde wijze en dit straffeloos, waarbij zij wraak nemen op eenieder die zij als terrorist aanschouwen.

Bovendien gaf president Medvedev de FSB de opdracht om de gewelddadige politiek t.a.v. terroristen verder de zetten:

“...”

In zijn toespraak maakt Medvedev duidelijk geen rekening te houden met ook maar enige inmenging van mensenrechten waarnemers, bijvoorbeeld mevrouw Bokova, directrice van Unesco.

Het is duidelijk dat hier een ieder wordt geviserd die rebel is, maar ook eenieder die geacht wordt ook maar enige band te hebben met rebellen. Dit zorgt ervoor dat het geweld gegeneraliseerd wordt toegepast.

Een bevestiging van dit gegeneraliseerde geweld kan gevonden worden een artikel van Sophie Tournon, gepubliceerd op 09/01/2010 op de site caucaz.com :

“...”

Le monde en andere kranten e.d.

Het mag duidelijk zijn dat de situatie van personen die geacht worden « opposanten » te zijn of « extremisten » zijn, er niet op vooruit gaat :

“...”

Rapport OSAR

De informatie die beschikbaar is spreekt duidelijk het CGVS tegen en stelt dat de situatie in de Noordelijke Caucasus niet verbeterde.

Moest er al grotere stabiliteit zijn, dan is dit omdat deze op gewelddadige wijze wordt afgedwongen waarbij massaal de mensenrechten worden geschonden (Rapport OSAR, p. 4). Meer nog, in dit rapport stellen mensenrechtenwaarnemers unaniem vast dat de veiligheidssituatie in 2009 net verslechterde in het geheel van de noordelijke Caucasus. Het aantal slachtoffers steeg. Dit is zeker het geval in Tsjetsjenië en Dagestan en Ingoesjtsjië. In de zomer van 2009 zijn er dubbel zoveel mensen het slachtoffer geworden van gewelddadige voorvallen dan het jaar ervoor omwille van gewelddadige operaties van militairen of van aanslagen van terroristen. Sinds de eerste Tsjetsjeense oorlog zijn arrestaties en willekeurige oppakking gangbare praktijken voor de veiligheidsdiensten maar ook voor de rebellenbewegingen.

Het OSAR rapport stelt:

“...”

Rechtspraak EHRM

Verscheidene arresten werden geveld door het EHRM waarin Rusland werd veroordeeld voor de behandeling van de problematiek in de noordelijke Caucasus. Heel specifiek bijvoorbeeld voor wat betreft de onheuse behandeling van vrouwen, geweld tegen vrouwen, de gevolgen ervan en de oorzaken ervan.

Hiervoor werd een rapport door de speciale gezant van de Verenigde Naties opgesteld daterend van 2 juni 2010 (Abar HRC/14/22/ADD.1 – UN Human Rights Council). Dit rapport maakt gewag van het geweld tegen vrouwen, de kidnapping, moorden, en schendingen van de mensenrechten, de gedwongen verdwijningen in de Tsjetsjeense Republiek. Tientallen moorden op vrouwen werden reeds gerapporteerd.

Ook het rapport van Amnesty International, van 29 mei 2010 verwijst naar de verschillende mensenrechtenschendingen en een klimaat van straffeloosheid. Schendingen van mensenrechten vermenigvuldigen zich in de noordelijke Caucasus zonder dat enig nuttig of effectief beroep mogelijk is.

De schendingen die gerapporteerd worden vinden ook plaats in de context van de strijd tegen het terrorisme.

Journalisten, lokale leden van organisaties, mensenrechtenorganisaties en burgers die zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevinden worden lastig gevallen en worden, geïntimideerd en bedreigd

Met een arrest van 27 mei 2010 in een zaak KHU'ISAYEV e.a. t. Rusland (nr. 16622/05) werd Rusland door het EHRM veroordeeld voor een schending van artikel 2 (recht op leven), artikel 3 (verbod op foltering en inhumane en vernederende behandeling), artikel 5 (verbod op willekeurige arrestatie), artikel 8 (recht op privéleven, recht op eigendom) en artikel 13 juncto 2,8 en 1 van het Eerste Protocol (recht op een effectief rechtsmiddel). Het betrof een Tsjetsjeense familie die in Gekhi woonde waarvan een deel van de familieleden werden gearresteerd door een gewapende groep die met een Russisch accent spraken. Deze mensen verdwenen later, sommigen werden geslagen op het moment van hun aanhouding.

Rapport Parlementaire Assemblée Raad van Europa

Er kan verwezen worden naar een Rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa (document 12276) genoemd « Recours juridique en cas de violation des Droits de l'homme dans la région du Caucase du Nord ».

Het betreft hier een samenvatting van de schendingen van de mensenrechten zoals ontvankelijk en gegrond verklaard door de Raad van Europa. Er wordt zelfs verklaard dat de situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjtsjië en Daghestan het meest ernstig is voor wat betreft schendingen van de mensenrechten en het behoud van de Rechtsstaat in heel de geografische zone die de Raad van Europa bestrijkt. In Daghestan, bijvoorbeeld, reageren de veiligheidsdiensten op illegale wijze op terroristische acties. Het vredige samenleven tussen moslims, christenen en joden gebaseerd op wederzijdse tolerantie riskeert bedreigd te worden door extremisme en onaangepaste reacties van de autoriteiten.

Dit rapport maakt eveneens duidelijk dat het EHRM in maar liefst 150 (!!!) arresten Rusland veroordeelde voor schendingen van de mensenrechten in deze regio en het onderlijnt het belang van een snelle en absolute uitwerking van deze arresten.

Dit rapport bevat verschillende voorstellen tot resoluties, waaronder een resolutie waarin wordt vastgesteld dat de Russische autoriteiten in een groot aantal zaken zelf rechtstreeks verantwoordelijk is voor schendingen op het recht op leven en het verbod van foltering. Er wordt in dit rapport vaak vastgesteld dat een effectief onderzoek ontbreekt als de veiligheidsdiensten verdacht worden van schendingen van het EVRM en waar zij verantwoordelijk worden geacht van foltering en arrestaties. Bovendien werd in een groot aantal zaken geoordeeld dat de veiligheidsdiensten familieleden of bekenden van gearresteerden inhumaan en vernederend behandelden in de zin van artikel 3 EVRM.

Op p. 10, § 11 van het rapport onderlijnt de commissie « Dans les trois Républiques, nous avons aussi rencontré les familles de dizaines de jeunes gens disparus, enlevés, torturés ou assassinés.[...] Lorsqu'on est en présence d'indices concrets que des membres des forces de l'ordre sont impliqués dans des actes de tortures et de meurtres, il est impératif de les dénoncer ».

Bovendien benadrukt dit rapport dat de Russische autoriteiten malafide praktijken toepasten op personen die hun zaak voor het EHRM brachten. In een bepaalde zaak werd bovendien de verzoeker en heel de familie van de verzoeker uitgemoord. Het is duidelijk dat dit mensen die een asielaanvraag indienen en daarbij de gruwelijkheden van de autoriteiten uiteenzetten aan het denken zet. Het is immers zeer waarschijnlijk dat hun hetzelfde lot beschoren is bij een gedwongen terugkeer. In Daghestan (paragraaf 37 p.18), werden tussen 2006 en 2009 maar liefst 671 (!!!) personen gedeporteerd. Daarvan werden in 2009 ongeveer 188 mensen gedeporteerd. Daarvan werd 60 mensen opgepakt door mensen in camouflage die zouden samenwerken met de veiligheidsdiensten. Er werden 12 lijken gevonden. Dit aantal ligt des te hoger gezien het feit van de lage bevolkingsgraad in deze regio !! Bovendien weerspiegelen deze feiten maar een beperkt aantal gevallen en ligt het werkelijk cijfer hoger.

Getuigenis Centrum voor bescherming Mensenrechten 15 januari 2010 (stuk 5)

Dit rapport is zeer zeker de moeite om door te nemen daar het duidelijk maakt dat in 2009 bijvoorbeeld, slechts in 4% van de gevallen waarin mensen verdwenen een onderzoek werd opgestart. Maar liefst 10% van deze mensen werden bovendien vermoord teruggevonden.

Het maakt hoe duidelijk hoe mensenrechtenactivisten onderdrukt worden, bedreigd worden (p. 3).

Het duidt ook aan hoe Tsjetsjenen en die terugkeren, opgesloten worden (einde p. 3).

Het betreft hier een document van 2010, met andere woorden, zeer recent.

Country Report on Human Rights Practices – Russia (United States Department of State – 8 april 2010 – stuk 6)

Zelfs de Verenigde Staten zijn hard en bevestigen de recente problemen, willekeurige moorden in de noordelijke Caucasus, zowel door autoriteiten als rebellen:

“...”

Dit rapport haalt hiervoor zeer veel verschillende elementen aan waarvan hier kort enkele worden vermeldt die benadrukken dat in vele gevallen er geen grondig of tout court helemaal geen onderzoek gebeurde:

“...”

Er heerst, met andere woorden, een klimaat van straffeloosheid en van arbitrair geweld langs beide kanten, autoriteiten en rebellen.

Verder spreekt dit rapport over politiek gemotiveerde verdwijningen.

“...”

Dit rapport vermeldt bovendien dat overheden, politieagenten,... betrokken zijn bij mishandelingen, vernederende behandelingen en foltering:

“...”

Journalisten e.a. worden door veiligheidsdiensten aangevallen en bedreigd, en mishandeld

“...”

Dit rapport maakt ook melding van politieke gevangenen:

“...”

Dit rapport merkt ook de vele veroordelingen en zaken voor het EHRM op:

“...”

Dit rapport toont aan dat het arbitrair geweld nog steeds wijd verspreid is en zelfs toeneemt:

Dit rapport vermeldt evenzeer dat de ontvoeringen nog steeds gewoon doorgaan:

“...”

Dit rapport vermeldt ook dat in Tsjetsjenië/Ingoesetië en dus ook Dagestan nog steeds geweld door de autoriteiten plaatsvindt:

“...”

De voorbeelden in dit rapport zijn legio. De opsomming lijkt oneindig. Er dient vooral opgemerkt te worden dat dit rapport zeer vaak opmerkt dat het geweld, ontvoeringen, misbruiken,... nog steeds voortduren (“continued”). Dit rapport geeft, met andere woorden, aan dat de schendingen NIET opgehouden of verminderd zijn. Dit is een rapport van 2010 en dus ZIET recent.

ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally.... March 2011 (stuk 7)

Dit rapport maakt ook verscheidene keren melding van de problemen in de noordelijke Caucasus en zegt ook letterlijk dat geweld wijd verspreid is en dat de huidige situatie kan omschreven worden als zijnde hetzelfde als de burgeroorlog van 1999. Verdwijningen, geweld, corruptie maken deel uit van het dagelijks leven.

De huidige situatie in de noordelijke Caucasus is dus geenszins verbeterd.

“...”

Ook dit rapport duidt aan dat de misdaden onder gerapporteerd zijn omdat vele mensen niet meer durven rapporteren. Het vermeldt ook de vele zaken waarin Rusland veroordeeld werd door het EHRM in zaken van mensenrechtenschendingen en het vermeldt ook het feit dat mensenrechtenactivisten moeilijk informatie kunnen verkrijgen.

“...”

Ook dit rapport maakt melding van de verdwijningen en spreekt zelfs van een toename hiervan:

“...”

Tot in den treure toe kunnen steeds weer dezelfde bewijzen worden aangehaald om te stellen dat de noordelijke Caucasus zich de facto nog steeds in “staat van oorlog” bevindt.

Eiser zal deze elementen niet tot in den treure toe herhalen, zij zijn welbekende bij de hooggeëerde Raad.

Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Er kan verwezen worden naar rechtspraak van de hooggeëerde Raad die de vluchtelingenstatus toekenden :

“...”

Deze beslissing kan, qua feiten en qua rechtsoverwegingen worden toegepast op de zaak in casu.

De Raad oordeelde in maart 2009 over de algehele context in Daghestan

“...”

Heden ten dage laat niets ons toe te zeggen dat de situatie verbeterd is in de noordelijke Caucasus en te stellen dat zulke schendingen niet meer voorkomen

=> Er dient uit deze informatie afgeleid te worden dat de verbetering van de situatie in de noordelijke Caucasus volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie.

De vrees in geval van terugkeer naar de Noordelijke Caucasus zijn duidelijk gegrond en de bestreden beslissing moet aldus, indien hoofden vernietigd worden.

Dat eiser zijn asielrelaas duidelijk dit willekeurig geweld weerspiegelt en dus niet alleen naar algemene rapporten verwijzen maar ook in concreto kan aantonen slachtoffer te zijn geweest van deze gruwelijkheden en bovendien aan kunnen tonen in de toekomst nog slachtoffer te zullen zijn hiervan;

“

2.2. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 48/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), is het middel niet ontvankelijk aangezien artikel 48/1 van de vreemdelingenwet niet bestaat. Waar in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist het middel juridische grondslag. *In casu* kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Ingoesjetië. De beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de explosie waarvan hij beweert dat het de start was van zijn vervolging. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoeker zich de naam niet meer herinnert van de krant, die hij toevallig gevonden had, waarin over de explosie zou worden gesproken. Voorts merkt het Commissariaat-generaal op grote twijfels te hebben omtrent de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten aangaande zijn ziekenhuisopname na de inval van 1 november 2008. Volgens de commissaris-generaal zijn deze documenten gekocht en/of vervalst. Dit gegeven van fraude ondermijnt, zo luidt de beslissing, op ernstige wijze verzoekers geloofwaardigheid. Betreffende de neergelegde verklaring aangaande de feiten, aan de stedelijke procureur van Malgobek, de klacht van verzoekers moeder aan de procureur, haar brief gericht aan de mensenrechtenorganisatie Memorial en de brief van mensenrechtenorganisatie Mashr, wordt vastgesteld dat deze documenten een beperkte bewijswaarde hebben aangezien het telkens om eigen verklaringen gaat van verzoeker en van zijn moeder en het kopieën van de originele documenten betreffen. Wat de stukken van Mashr betreft, wordt erop gewezen dat zij enkel de feiten vermelden op basis van de verklaringen van verzoekers moeder, zonder zelf een onderzoek uitgevoerd te hebben. Met betrekking tot de klacht van verzoekers moeder aan het parket van Ingoesjetië en het antwoord van het parket hierop, wordt vastgesteld dat deze documenten de gebeurtenissen waarover verzoeker spreekt niet bewijzen. De foto's van verzoekers vrienden, van A.U. en de ontploffing, zijn, zo wordt in de beslissing gesteld, ook van beperkte bewijswaarde aangezien het foto's betreffen en onmogelijk kan achterhaald worden wie die personen zijn, wanneer de foto's gemaakt zijn of wie deze foto's getrokken heeft. Verzoekers verklaring dat sommige foto's met een gsm-toestel gemaakt werden, maakt, aldus het Commissariaat-generaal, de herkomst van deze foto's nog onduidelijker. Betreffende verzoekers huwelijksakte, de bevestiging van zijn inschrijving op de universiteit van Rostov, zijn studentenkaart, rijbewijs, tijdelijk identiteitsbewijs en geboorteakte, het krantenartikel, de foto van het boksen, de referentiebrieven en de aanbevelingsbrieven, wordt gesteld dat deze verzoekers identiteit, burgerlijke stand en karakter attesteren, hetgeen door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. Voorts wordt er in de beslissing op gewezen dat aan verzoeker een termijn van vijf werkdagen werd gegeven om zijn internationale reispas en zijn binnenlands paspoort, die zich volgens zijn verklaringen respectievelijk bij hem thuis in België en bij zijn moeder in Malgobek zouden bevinden, aan het Commissariaat-generaal voor te leggen, maar bij het verstrijken van de termijn laatstgenoemde niets mocht ontvangen. Dit doet, aldus de commissaris-generaal, vermoeden dat verzoeker met opzet bepaalde informatie, vervat in deze documenten, niet kenbaar wil maken. Verzoekers pertinente en manifeste weigering om deze documenten over te maken tast, zo luidt het, zijn geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn asielproblemen zeer ernstig aan. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van zijn asielrelaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnt. Verzoeker is, zo wordt verder opgemerkt, eveneens onaannemelijk vaag wat zijn (reis)documenten betreft. Het Commissariaat-generaal merkt ook op zich ernstige vragen te stellen bij

verzoekers houding in verband met zijn asielproblemen, verwijt hem onvoldoende pogingen te hebben ondernomen om zich aangaande de evolutie van zijn vervolgingsproblemen te informeren en stelt dat zijn gebrek aan interesse en inspanning zijn geloofwaardigheid en die van zijn problemen verder ondermijnt. Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat er belangrijke tegenstrijdigheden zitten in verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal. Tot slot wordt geoordeeld dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.5. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Tegen het vastgestelde gebrek aan bewijs van de explosie die de aanleiding vormde voor de problemen van eerste verzoeker stellen verzoekers dat hem niet kan worden verweten dat hij niet weet in welke krant dit voorval van ongeveer 3 jaar geleden werd beschreven. De Raad merkt op dat uit de bewering van verzoekers kan worden afgeleid dat zij ondertussen al drie jaar de tijd hadden om uit te vlooien in welke media over de explosie werd bericht, zodat van hen mag worden verwacht dat zij hierover concrete informatie kunnen aanbrengen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers, ondanks hun bewering dat zij *“op het internet een artikel over de explosie vonden alsook over R. M. en zijn dood, die zij momenteel laten vertalen en aan de hooggeëerde Raad zullen bezorgen”* (Verzoekschrift, p. 8), tot op heden geen enkel begin van bewijs hebben voorgelegd met betrekking tot voormelde explosie. Aangezien verzoekers de feiten die als katalysator fungeerden voor de latere beweerde vervolgingen niet in het minst met enig objectief gegeven kunnen staven, komt de geloofwaardigheid van hun relaas ernstig in het gedrang.

2.6. Met betrekking tot de neergelegde documenten aangaande de ziekenhuisopname van eerste verzoeker van 1 november 2008, merkt de Raad op dat verzoekers thans toegeven dat twee exemplaren werden neergelegd van die medische verklaring. Uit het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 oktober 2009 een origineel medisch attest neerlegde van 13 november 2008 waarin zijn verwondingen worden beschreven (stuk 15, Ontvangstbewijs 29/10/2009; stuk 18, Documenten) en dat hij op 29 september 2011 ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal eveneens een origineel van hetzelfde medisch attest neerlegde (stuk 18, Documenten). Toen hem tijdens zijn gehoor werd gevraagd of dit laatste attest het origineel is, bevestigde hij dit en stelde hij niet te weten dat er nog een ander bestond, en hij ontkende zelfs dat er een gelijkaardig origineel document in het dossier zat (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 28/09/2011, p. 25). In hun verzoekschrift trachten verzoekers deze situatie te verklaren door te stellen dat eerste verzoeker er van uit ging dat het document dat hij aan de commissaris-generaal voorlegde het origineel was, nu hij *“niet zeker”* was *“of er nog andere originele exemplaren waren”* (Verzoekschrift, p. 7). Verzoekers stellen, door beide documenten als bijlage bij hun verzoekschrift te voegen dat het om twee verschillende documenten gaat en dat *“het betreft hier geen exacte kopiëren, dat kan men zien aan de stempel in de linker bovenhoek die niet op dezelfde plaats staat, alsook aan de handtekening die de onderste stempel op een andere plaats doorkruist”* (Verzoekschrift, p. 8). Aangezien verzoeker op geen enkele wijze het bestaan van twee originelen van een inhoudelijk identiek medisch attest verantwoordt, kon de commissaris-generaal terecht vermoeden dat het om gekochte of vervalste exemplaren gaat. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Bovendien merkt de Raad op dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer zij worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat eerste verzoeker niet kon vertellen wie zijn dokter was of welke medicijnen hij moest nemen en zijn verklaring dat L.A.M. een verpleegster in het ziekenhuis was niet overeenkomt met de informatie vervat in het medisch attest waar zij als hoofdarts wordt omschreven (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 28/09/2011, p. 24-25). De pogingen van verzoeker om zijn vervolgingsrelaas aan te tonen met documenten waarover sterke vermoedens rijzen dat ze vervalst zijn, ondergraaft op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid.

2.7. Verzoekers uiten in hun verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, ook kritiek op de overwegingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen neergelegde verklaring van eerste verzoeker aangaande de feiten, aan de stedelijke procureur van Malgobek, de klachten van de moeder van eerste verzoeker aan de procureur en aan het parket van Ingoesjetië, het antwoord van het parket van

Ingoesjetië op haar klacht, haar brief aan de mensenrechtenorganisatie Memorial en haar brief van Mashr. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun blote affirmatie dat niemand zomaar wat klachten gaat neerleggen bij de politie (Verzoekschrift p. 8) de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze stukken niet weerleggen. De commissaris-generaal wijst er immers terecht op dat het slechts kopieën zijn, waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), vermeldt dat de mensenrechtenorganisatie Mashr de feiten enkel op basis van de verklaringen van de moeder van eerste verzoeker heeft weergegeven zonder zelf een onderzoek uitgevoerd te hebben, waardoor het document een gesolliciteerd karakter heeft en wordt in het antwoord van het parket van Ingoesjetië enkel gesteld dat de klacht is overgemaakt aan de politie voor verder onderzoek en betreffen de overige documenten louter verklaringen van eerste verzoeker en van zijn moeder. Verzoekers ondernemen zoals gezegd geen ernstige poging om deze vaststellingen te weerleggen en gaan ook geheel voorbij aan de pertinente overweging in de bestreden beslissingen dat de foto's van de vrienden van eerste verzoeker, van A.U. en van de ontploffing evenzeer slechts een beperkte bewijswaarde hebben.

2.8. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verwijzend naar *“de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over “Burden of proof in refugee claims”*, laten verzoekers thans gelden dat *“nergens, maar dan ook nergens in de motivering van het CGVS stelt deze dat er sprake is van een incoherent asielrelaas”* (Verzoekschrift, p. 13). Nochtans staat in de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarvan de motivering werd overgenomen in de beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster, duidelijk te lezen dat *“Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat er belangrijke tegenstrijdigheden zaten in uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal”* (Bestreden beslissingen, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met zijn eerdere andersluidende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent zijn paspoort (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 28/09/2011, p. 9) en over de situering in de tijd van zijn aanhoudingen en de wijze waarop hij werd vrijgekocht (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 28/09/2011, p. 18; p. 27). Deze tegenstrijdigheden betreffen essentiële elementen van hun asielrelaas waardoor er, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel degelijk sprake is van een incoherent relaas en de commissaris-generaal rechtsgeldig tot de ongelooftwaardigheid ervan kon besluiten.

2.9. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 28 september 2011 uitdrukkelijk werd gevraagd om zijn internationale reispas en zijn binnenlands paspoort, dewelke zich volgens zijn verklaringen respectievelijk bij hem thuis in België en bij zijn moeder in Malgobek zouden bevinden, zo snel mogelijk en meer bepaald binnen de vijf werkdagen voor te leggen (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 28/09/2011, p. 8-9). Verzoekers lieten na dit document over te maken en beperken zich tot de vage en algemene bewering dat eerste verzoeker *“deze niet kon afgeven omdat hij deze nog maar recentelijk verkreeg per koerierdienst van zijn moeder”*. De huidige versie van de plaats waar het paspoort zich bevond druist in tegen de eerdere verklaring van eerste verzoeker dat zijn internationale reispas zich in België bij hem thuis bevindt. Verzoekers verwijzen voorts naar een stuk dat zij als bijlage aan hun verzoekschrift voegden en dat volgens hen een kopie is van eerste verzoekers binnenlands paspoort (Verzoekschrift, bijlage 4). Uit niets blijkt echter dat dit effectief een kopie van eerste verzoekers binnenlands paspoort is. Immers, het stuk betreft, zo stelt de Raad vast, slechts een kopie van de standaard voor- en achterkant van een Russisch (binnenlands) paspoort. Op de gekopieerde voorzijde van het paspoort staat weliswaar een bepaald nummer vermeld, maar ontbreekt elk persoonsgegeven waardoor niets toelaat om dit nummer aan eerste verzoeker te verbinden. De vaststelling dat eerste verzoeker ondanks de

uitdrukkelijke vraag hiertoe, zijn internationale reispas, die blijkens zijn verklaringen gewoon hier in België bij hem thuis zou liggen (*Ibid.*, p 8-9), en zijn binnenlands paspoort, dat zich blijkens diezelfde verklaringen bij zijn moeder in Malgobek zou hebben bevonden en dat hij recentelijk van haar zou hebben verkregen, nog steeds niet kan voorleggen, doet vermoeden dat hij met opzet bepaalde informatie vervat in deze documenten niet kenbaar wil maken aan de asielinstanties. De pertinente en manifeste weigering van verzoekers, die aldus geheel verzaken aan de op hen rustende medewerkingsplicht, om deze documenten over te maken, zet, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, de geloofwaardigheid van verzoekers en van hun verklaarde vervolgingsproblemen op verder op de helling.

2.10. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. *In casu* werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat eerste verzoeker onaannemelijk vaag blijft over de ontploffing in Rostov op 9 mei 2008 en de daaropvolgende arrestaties en huiszoekingen (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 28/09/2011, p. 15-18). Waar verzoeker stelt dat een disproportioneel niveau van kennis wordt geëist, merkt de Raad op dat van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen juridische en medische studies combineert (stuk 15, Vragenlijst, p. 1), wel degelijk mag worden verwacht dat hij met meer precisie kan uiteenzetten waarom de gasexplosie als verdacht werd beschouwd of in welke krant over het incident een artikel verscheen. Tevens mag worden verwacht dat hij weet wie de huiszoeking uitvoerde en dat hij kan inschatten met hoeveel ze waren en hoelang dit ongeveer in beslag nam. Het betoog van verzoekers waarin erop wordt gewezen dat hij deze krant niet kocht of aan huis geleverd kreeg en de snelheid waarmee de huiszoeking plaatsvond, vormen hoegenaamd geen rechtvaardiging voor de vastgestelde vaagheid over een kernaspect van zijn asielrelaas. De Raad merkt ook op dat verzoekers er in hun betoog niet in slagen de vastgestelde onwetendheid en desinteresse met betrekking tot zijn reisdocumenten te weerleggen.

2.11. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers' huidige kritiek dat het moeilijk is te informeren naar een dossier dat niet bestaat, neemt niet weg dat van hen, zoals van elk kandidaat-vluchteling, wordt verwacht dat zij ernstige inspanningen leveren om op de hoogte te blijven van de huidige stand en de evolutie van hun vervolgingsproblemen. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker nog dagelijks contact heeft met zijn ouders (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 28/09/2011, p. 4), waardoor hij in staat moet worden geacht om de vaagheden in zijn verklaringen te verhelderen. Verzoekers stellen dat het bijna onmogelijk is om de moeder van eerste verzoeker hierover via de telefoon te bevragen, dit wegens "*de heilige schrik dat er een telefoontap zou zijn*" (Verzoekschrift, p. 11), en laatstgenoemde binnenkort "*naar België komt zodat zij er op dat moment een duidelijk gesprek over kunnen voeren*" (*Ibid.*, p. 11). Verzoekers gaan er echter klaarblijkelijk volledig aan voorbij dat er buiten de telefoon nog andere mogelijke manieren zijn om zich te informeren naar de actuele situatie van hun vervolgingsproblemen waarbij te denken valt aan schriftelijke communicatie via elektronische of gewone post, wat hen en eerste verzoekers moeder toch niet onbekend is, gelet op de vele brieven die zij naar verschillende instanties stuurden. Verzoekers hadden eventueel ook via een advocaat of een (inter)nationale mensenrechtenorganisatie actuele informatie over hun vervolgingsproblemen kunnen (trachten te) bekomen, doch hebben hier klaarblijkelijk niet aan gedacht. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat verzoekers onvoldoende pogingen hebben ondernomen om zich informeren naar de evolutie van hun vervolgingsproblemen. Verzoekers' onwetendheid omtrent de actuele situatie van hun asielproblemen en hun verzuim zich hierover nader te informeren, wijst, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, op een grove desinteresse en onverschilligheid met betrekking tot die problemen, hetgeen verzoekers' geloofwaardigheid verder aantast.

2.12. In zoverre verzoekers zich beroepen op de actuele situatie in hun land van herkomst, die zij trachten te staven met allerhande weinig terzake dienende rapporten, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.13. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.14. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielaanvraag, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. In zoverre verzoekers zich beroepen op de actuele situatie in hun land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dienen zij aan te tonen dat hun "(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Verzoekers verwijzen naar informatie te vinden op de site *Caucas.com*, een krantenartikel uit *Le Monde*, een getuigenis van het Centrum voor bescherming van de rechten van de mens *Memorial* en van het "*Comité Assistance civique*" over de situatie van Tsjetsjeense staatsburgers in Rusland en allerhande rapporten van verschillende internationale instanties, met name OSAR, de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, de United States Department of State en de European Council on refugees and exiles, en voegden een deel van die informatie als bijlage aan hun verzoekschrift toe (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7). Voorts halen verzoekers rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad stelt echter vast dat de door verzoekers aangebrachte informatie, waarvan het merendeel van 2010 dateert, hoofdzakelijk de algemene problematische situatie in de Noordelijke Kaukasus bespreekt. Als er concreter wordt ingegaan op de Russische deelrepublieken die zich in dat deel van de Russische Federatie bevinden, dan betreft het Dagestan en Tsjetsjenië. De specifieke situatie in Ingoesjetië wordt in de door verzoekers geciteerde fragmenten niet belicht. Verzoekers tonen derhalve niet *in concreto* aan dat de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet correct is. Uit deze informatie (stuk 19, Landeninformatie, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië 11/01/2011) blijkt dat in Ingoesjetië de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven. De algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië is volgens deze informatie niet van dien aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal ging bijgevolg niet onredelijk te werk door op grond van die beschikbare informatie te besluiten dat er actueel in Ingoesjetië geen situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. Betreffende de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat verzoekers niet aantonen dat hun situatie analoog is aan of commensurabel met deze uit de geciteerde arresten, waardoor aan deze citaten geen precedentwaarde kan worden toegedicht. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, hetgeen *in casu* op zorgvuldige wijze is gebeurd.

2.17. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN